

РЕШЕНИЕ

№ 3007

гр. София, 20.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 04.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1197** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК във вр. с чл.9б,ал. 3 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на „П” ЕООД със седалище и адрес на управление гр. С., с ЕИК по БУЛСТАТ *, чрез упълномощен адв. Н., срещу Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-53/15.12.2009г. на К. на Столична община, с който е определено на дружеството задължение за такса битови отпадъци за периода 01.01.2004г. до 31.12.2008г. в размер на 3 484,80 лв. и лихва за просрочие 1464,98лв., изчислена към 26.10.2009г., общо 4 949,78лв.,

Становища на страните

В жалбата се оспорва, че дружеството е собственик на имота през целия период, като съгласно нотариален акт № 73/29.12.2006 г. по нотариално дело 69373 /2006г. била прехвърлена собствеността върху имота на трето лице. След тази дата счита, че не е задължено лице за таксата за битови отпадъци, а актът бил издаден в нарушение на чл. 64 от ЗМДТ за периода 01.01.2007г. -31.12.2008г. и следвало да бъде отменен в тази му част. Позовава се на издадено удостоверение за данъчна оценка по чл.264 ДОПК, съгласно което към 27.12.2006г. дружеството няма неплатени данъчни задължения за имота, като твърди, че определените с акта задължения за периода 2004-2005 г. са погасени, съгласно посочената констатация на административния орган.Изложеното според дружеството обосновавало и извод, че за периода 2004 – 2006г. няма задължения за такса битови отпадъци.

В ход по същество жалбата се поддържа, като се твърди, че Столична община е утвърдила за имота инвестиционни проекти и е издала разрешение за строеж на жилищна сграда, като неправилно задълженията за таксата са определени като за нежилищен имот. Иска се изцяло да бъде отменен обжалвания акт.

Ответникът – К. на Столична община чрез процесуален представител оспорва жалбата само в частта за 2004 и 2005г., като признава жалбата за основателна за 2007 и 2008г. В първото заседание на 17.05.2010г. е направено волеизявление от процесуалния представител на ответника за оттегляне на акта в тази му част, което е потвърдено от издателя му изрично с писмо от 01.10.2010г. – л. 130 от делото, представено във второто съдебно заседание от 04.10.2010 г. Представеното удостоверение за данъчна оценка, издадено на 27.12.2006г., установявало само липсата на данъчни задължения, но не и вземания за процесната такса, представляваща публично общинско вземане, и не попада в кръга на данъчните вземания на държавата. Неотнормено било обстоятелството, дали процесният имот е жилищен или нежилищен, тъй като представлява празен парцел, видно от представената скица за имота, нямало отреждане на имота, което би имало значение за заплащането на данък сгради, но не и за таксата за битови отпадъци.

Съдът като съобрази доводите и възраженията на страните, събраните по делото доказателства и относимите правни норми, и като извърши служебно проверка на оспорения акт и на ненаведени в жалбата основания, намира следното:

По фактите съдът приема за установено следното:

Дружеството е подало декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ вх. № 1709209/23.06.2003 г. л.51 от делото, с посочено предназначение „жилищно”, находящ се в гр. С., представляващ УПИ III-254, кв.12г по плана на гр. С., кв. Д, вилна зона Киноцентъра, с декларирана отчетна стойност в размер на 79 200 лв., собственост на дружеството по Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 195, т.І, рег. № 2790/2003г., Декларацията е бланка по образец за нежилищни имоти на юридически лица.

За имота е открита данъчна партида № М1709209 от 23.06.2003 г., като по делото на л. 1129 е представена данъчна сметка към 15.05.2010г., като между страните не се спори, че същата е заведена въз основа на спорния Акт за установяване на публично общинско вземане, като в същата са отразени установените задължения със същия за такса битови отпадъци за процесния имот, както изрично е обявено от съда в протокол от съдебно заседание от 17.05.2010г. след изявления на страните. От това следва, че задължения на дружеството за процесното общинско вземане преди издаването на оспорения по делото акт, не са завеждани по данъчната му сметка.

С Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци (наричан Акта за установяване), с № РД-22-53/15.12.2009г., на дружеството е определено задължение за ТБО, както следва:

- за 2004 г. в размер на 792,00 лв. и лихви 587,32 лв.,
- за 2005 г. в размер на 792,00 лв. и лихви 438,41лв.;
- за 2007 г. в размер на 950,40 лв. и лихви 284,09 лв.;
- за 2008 г. в размер на 950,40 лв. и лихви 155,16 лв.;

като задължението за лихви е изчислено към 26.10.2009г.

Размерите на задължението се сочат като определени в размерите за нежилищни

имоти – за 2004г. и 2005г. 10 промила (на хиляда) върху декларираната отчетна стойност на недвижимия имот, съгласно решения с № 617/16.12.2004 г. и № 1 по Протокол № 4 / 10.12.2003г. на Столичен общински съвет, в частта им за определяне на размера на ТБО за нежилищни имоти на предприятията върху отчетната стойност на недвижимия имот, включваща заплащането на предвидените в чл. 62,ал.1 ЗМДТ услуги, а именно: за сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци;за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения ;за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване.

В Акта за установяване е констатирано, че имотът на дружеството, попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, съобразно заповедите на К. на общината по чл.63,ал.2 ЗМДТ за определяне на тези райони и границите им на територията на Столична община, представяни по делото за съответните години. По наличието на това обстоятелство – че процесният имот на дружеството се намира в зона, в която се извършва сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци и поддържане на чистотата на територии за обществено ползване, не се спори между страните, при което след изявления на процесуалните им представители в този смисъл, е обявено за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване – протокол от съдебно заседание на 17.05.2010г.

Административното производство е образувано и обжалваният Акт за установяване е издаден въз основа на Доклад за извършена проверка с дата 26.10.2009г. от органи по приходите при Столична община – Е Б и М А, съответно старши експерт и старши инспектор – л. 19 от делото.

Административните органи след проверка са установили следващите се задължения за имота за 2004,2005,2007,2008г. за ТБО в размерите, възприети в Акта за установяване, в това число и следващите се лихви., определени като дължими на основание чл. 64 от ЗМДТ, според доклада.

За компетентността на органите по приходите да извършат проверката и установяване на вземанията на Столична община за местни ТБО по чл. 9б,ал.2 ЗМДТ, е представена Заповед № РД-1341/30.09.2009г. на К. на Столична община, за поименното оправомощаване с такива функции на издателите на разглеждания доклад и конкретно за извършване на проверка на дружеството-жалбоподател – л. 17 от делото.

Също така със Заповед № РД -09-3917/21.10.2008г. на К. на Столична община, са определени за органи по приходите по чл.8,ал.5 ДОПК вр. чл.4,ал.3 и ал.4 от ЗМДТ и заемащите длъжността старши експерти и инспектори, каквито длъжности заемат издателите на доклада за извършената проверка на дружеството – л. 16 от делото.

По делото са представени и Решение № 1 по Протокол 4/10.12.2003г. и Решение № 617/ 16.12.2004г. -л. 120 и 122от делото, и двете на Столичен общински съвет, от които се установява, че съответно за 2004 и 2005г. са определени размерите на ТБО по чл.11а,ал.1,т.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни цени такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, за нежилищни имоти на предприятия, общо в размер на 10 промила върху отчетната стойност на имотите – по т. 3 и от двете решения.

Със същите решения е прието и разпределение на този общ размер на таксата, съгласно по ал.2 от посочената разпоредба на наредбата, съответно по 4,00 промила за 2004 г. и 4,7 промила за 2005г. за сметосъбиране и сметоизвозване; по 1,2 промила

за 2004г. и 0,7 промила за 2005г. за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци; по 4,8 промила за 2004г. и 4,6 промила за 2005г. за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване. Към решенията са приложени и план сметки за определяне на таксата.

В мотивите на оспорения акт е прието от фактическа страна, че дружеството е задължено на основание чл. чл.64, ал.1 от ЗМДТ да заплаща такса за битови отпадъци за предоставените от Столична община услуги от дейности, определени в чл.62 от ЗМДТ за декларирания от него с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ вх. № 1709209/23.06.2003г. нежилищен имот, представляващ земя, находящ се в гр. С., кв. Драгалевци, в.з. Киноцентъра I част, представляващ: УПИ III-254, кв.12 по плана на гр. С., район В., местност "Киноцентъра Iч.", с декларирана отчетна стойност в размер на 79 200 лв. по данъчна партида № М 1709209 от 23.06.2003г., собственост на дружеството по Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 195 от 02.06.2003 г., том I, рег. № 2970, дело № 194 от 2003 г.

В Акта за установяване е констатирано, че имотът попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване съобразно заповедите на К. на общината по чл.63,ал.2 ЗМДТ за определяне на тези райони и границите на територията на Столична община за 2004,2005, 2006, 2007 и 2008 г. Също така се приема, че дружеството не е подало декларация за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината по чл.11а, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община за 2004 – 2006г., а за 2007-2008г. съответно по чл. 23, ал.1 и съответно чл.24,ал.1 от наредба със същото наименование както и че няма издадена заповед на К. на общината за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, съобразно чл.11б от посочената наредба.

От представената скица на имота с дата 09.07.2010г. се установява само, че за имота на дружеството е бил отреден отделен парцел, но не е отразено предназначението на имота – за жилищно или нежилищно строителство.

Към жалбата са представени нотариален акт №067, том VII, рег.№38805, дело № 1202/2006г. от 29.12.2006г. за извършена продажба на процесния имот на дружеството, в който изрично е посочено, че имотът се продава ведно с находящия се в урегулирания поземлен имот строеж – недовършено строителство на еднофамилна жилищна сграда с разгърната застроена площ от 343,49 кв.м., „законно разрешен, съгласно одобрени инвестиционни проекти от 03.08.2006г. и Разрешение за строеж № 362/08.08.2006г. на главния архитект на район В.”, които проекти и разрешение се сочат и като приложени към нотариалния акт.

Удостоверение за данъчна оценка по чл. 264 ДОПК за същия имот, в която е издадена данъчна оценка в размер на 32 643 лв. само за земя, като изрично е посочено, че след извършена проверка собственика на имота „П” О. „няма непл. дан.задължения” – дружеството

По делото не са представени доказателства, от които да се установи, че през 2004-2005г. процесният имот е отреден за жилищно строителство, респективно, че същият е ползван с такова предназначение. От доказателствата се установява, че имота е представлявал само земя за периода 2004 – 2005 г.

Правни изводи на съда:

Съобразно представеното известие за доставяне за датата на връчване на Акта за установяване на 23.10.2009г., то жалбата, подадена по пощата на 06.01.2010г., съгласно датното клеймо на пощенския плик, е подадена в срока за обжалване по чл.149,ал.1 АПК.

Жалбата е подадена и от лице с правен интерес, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно чл.9б,ал. 3 от ЗМДТ в относимата редакция (ДВ бр. 30/2006). С оглед на изложеното, поради допустимост на съдебното производство, жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, ЖАЛБАТА Е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл.9б, ал. 2 ЗМДТ в относимата редакция – ДВ бр.105/2006г., кметът на общината определя със свой акт вземанията на общината за такси по същия закон, издаден по реда на АПК.

Съдът намира, че обжалваният Акт за установяване, представляващ индивидуален административен акт по чл.21,ал.2 АПК, е издаден от компетентен орган – К. на Столична община, предвид правомощията му по чл.9б, ал. 2 ЗМДТ в относимата редакция – ДВ бр.105/2006г., според който само този орган установява задълженията за такса за битови отпадъци.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като са спазени правилата за издаване на индивидуални административни актове по АПК, към които препраща чл.9б,ал.2 за издаването на процесния акт.

Спазена е разпоредбата на чл.35 АПК за изясняване на всички факти и обстоятелства, от значение за издаването на акта, предвид възлагането на проверка и извършената такава от органи по приходите, в резултат на която е изготвени доклад за установяване на задълженията на дружеството по декларация.

Тъй като задължението е установено само на базата на подадената от дружеството данъчна декларация за деклариране на имота и посочената в нея отчетна стойност, то спор по изчисленията на дължимата такса не съществува. Задълженията са установени само въз основа на представени от него доказателства, решенията на общинския съвет за двете години и заповедите на К. на общината, за определяне на районите и техните граници, в които се извършват услугите, за които се заплаща ТБО, които актове са публично оповестени.

След като административният орган не е основал издаването на акта на неизвестни на адресата доказателства, то не е нарушено правото му на защита, както и по аргумент за правната възможност в хода на съдебното производство дружеството да представи доказателства за оборване на приетото от фактическа страна извършване на услугите, за които се събира ТБО.

С оглед на съдържанието на акта, то съдът приема че същият има изискващите се реквизити по чл. 59,ал.2 АПК – индивидуализиращи за издателя и адресата на акта, фактически и правни основания, разпоредителна част, както и указание за реда и срока за обжалването му, с оглед на което е спазена предписаната от закона форма.

От изложеното до тук съдът констатира, че Актът за установяване е издаден от компетентен орган, не са допуснати съществени процесуални нарушения и е спазена предвидената форма за издаването на акта, с оглед на което не са налице основания по чл.146,т. 1,2 и 3 за отмяната му.

По материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Тъй като дружеството е собственик на нежилищен недвижим имот, то същото е задължено за ТБО, на основание чл. 62 от ЗМДТ, но само в случай, че включените услуги, за които се събира тази такса, действително се извършват от общината, както изрично предвижда чл.71 от същия закон.

В чл. 62 ЗМДТ е определено задължение за плащане на ТБО за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Съгласно същата разпоредба, размерът на таксата се определя за всяка услуга по отделно: за сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване, като за реда на определянето на таксата, се препраща към чл. 66 от същия закон.

В чл. 71 ЗМДТ изрично е предвидено, че не събира такса за сметосъбиране и сметоизвозване и по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, когато тези услуги не се предоставят от общината, а за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. Районът, в който се намира процесният имот на дружеството, попада в район, определен със заповеди по чл. 63, ал.2 ЗМДТ на К. на общината и за двете услуги, в които се предоставят посочените услуги по чл. 71, както не се спори между страните. Съдът намира тези обстоятелства за доказани, предвид приетото за безспорно установено между страните, че и трите услуги, включени в таксата за битови отпадъци, се извършват от общината, конкретно в района, в който се намира процесният имот на дружеството.

По установеното задължение за 2007 и 2008г. с оспорения акт:

Съдът приема, че в първото по делото заседание не е направено валидно оттегляне на оспорения акт, тъй като не се представи изричен акт в посочения смисъл, респективно процесуалният представител на ответника не е имал изрично пълномощно за това. С оглед на това представеното потвърждение на оттеглянето във второто по делото съдебно заседание от издателя на акта, без съгласието на дружеството-жалбоподател не може да породи правно действие, както изрично се предвижда такава възможност по чл. 156, ал.2 АПК. Тъй като такова съгласие не е дадено, а изрично се заявява, че жалбата не се оттегля в тази част от процесуалния представител на жалбоподателя, изрично упълномощен и за такива действия, направеното изявление за оттегляне на акта не поражда правно действие по ал.2 на чл.156.

Процесуалният представител на ответника изрично е упълномощен и да признава исканията на другата страна, което съпоставено и с волята на органа да оттегли Акта за установяване за 2007 и 2008г., има за правна последица признаване на жалбата за основателна в тази й част, направено още в първото съдебно заседание.

От безспорно установеното обстоятелство, че на 29.12.2006г. дружеството е продало процесния имот, то следва, че за определените задължения след тази дата – 2007 и 2008г. жалбата е основателна. Дружеството няма качеството на задължено за тази такса лице спрямо имот, на който е престанало да бъде собственик и доколкото не се

установява от нотариалния акт, че е запазило правото си на ползване . Този извод произтича от чл.64 ЗМДТ в отнoсимата редакция – ДВ бр. 119/2002г., според която таксата за битови отпадъци се заплаща от собственика на имота, а при учредено вещно право на ползване от ползвателя.

Следователно, определените задължения с Акта за установяване за 2007 и 2008 г. за такса битови отпадъци на дружеството за процесния имот, са в противоречие с чл.64 ЗМДТ, налице е материална незаконосъобразност на акта и същият следва да бъде отменен.

По задължението за 2004г. и 2005г. :

В жалбата изрично се иска съдът да извърши цялостен контрол върху обжалвания акт по чл.168 АПК. Съдът служебно намира, че давността по чл.171, ал. 1 ДОПК – 5 години от изтичане на годината, в която задължението е следвало да бъде платено, за задълженията за 2004г., не е изтекла към датата на издаване на акта – 15.12.2009г.

За установените задължения за такса битови отпадъци за 2004 и 2005 г. съдът намира жалбата за неоснователна. Дружеството е задължено лице за тази такса на основание чл.64 ЗМДТ, като имота е представлявал само земя, с оглед на което и нежилищен имот, както правилно е прието в мотивите на обжалвания акт.

По арг. от т.2. на пар. 1 от ДР на ЗМДТ, имот, който представлява само земя, не задоволява жилищни нужди, а по ал.3 на чл. 4 от Приложение 2 към ЗМДТ – Норми за данъчна оценка на недвижимите имоти, жилищните имоти са сгради – апартаменти и къщи. Процесният имот не може да се определи като прилежащ терен по т. 12 от същата разпоредба, тъй като в него през този период не се установява да е построена жилищна сграда. Следователно, законодателят разграничава терени отредени за жилищно строителство от самите жилищни имоти, като безспорно свързва жилищния имот със съществуваща сграда, която служи за задоволяване на жилищни нужди. Твърдението в жалбата, че процесният имот е жилищен, не се обосновава и с правилото на ал.4 на чл.9 от ЗМДТ в първоначалната ѝ редакция при приемане на закона - в сила през 2004 и 2005г., за определяне на предназначението на процесния поземлен имот според фактическото му ползване. Имотът е представлявал само земя, която не може да задоволи нуждата от жилище. По тези съображения твърденията в жалбата за характера на недвижимия имот като жилищен не могат да бъдат споделени. Правно значение има обстоятелството каква нужда задоволява имота, след като не се установява от скицата конкретното му предназначение. Също така независимо от отреждането, имотът ще задоволява жилищни нужди едва след като бъде построена сграда, годна за такова предназначение.

Неоснователни са доводите в жалбата, че въз основа на удостоверението за данъчна оценка по чл.264 ДОПК се установявало липсата на задължения за процесната такса, тъй като в същата изрично се посочва, че това обстоятелство е установено само за данъчни задължения за имота. Изрично в ал.1 на същата разпоредба се посочва, че с удостоверението се удостоверяват само данъчни задължения за имота. В чл.162,ал.2 ДОПК изрично са разграничени данъците - по т.1 от таксите, установени по силата на закон - по т. 3 от същата разпоредба, като различни видове публични държавни и общински вземания. Следователно, удостоверението за данъчна оценка по силата на чл.264,ал.1 ДОПК, удостоверява само задълженията за данъци за процесния имот и по арг. от противното не удостоверява съществуването или липсата на задължения за

такси като вид публично общинско вземане за същия имот.

От изложеното следва, че дружеството е задължено лице за такса битови отпадъци за 2004 и 2005г. за процесния имот като нежилищен имот на предприятие, като предвид установеното безспорно между страните извършване на трите услуги, за които се събира таксата, то правилно са определени и съответните задължения с Акта за установяване. Жалбата в тази част като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Относно установените задължения за лихви върху главниците за 2004 и 2005г. съдът намира същите за неправилно определени, тъй като началният момент следва да бъде от съобщаване на задължението и изтичането на срока за доброволното му погасяване, който по чл.182,ал.1 ДОПК е 7-дневен от получаването на поканата, е освен това в акта е посочен изрично 14-дневен срок за доброволно плащане.

В чл.69,ал.2 ЗМДТ е вменено задължение на общината за уведомяване на задължените лица за размерите на задължението им за ТБО и сроковете, в които следва да се извърши плащането.

С § 21от ПЗР на ЗМДТ (ДВ бр. 112/2003г.) са определени правомощия на органите на данъчната администрация изчисляват, осъвременяват и съобщават на задължените лица по чл.64 от същия закон за дължимите от тях такси за битови отпадъци за 2004 г. и за сроковете за плащане, заедно със съобщенията за данъка върху недвижимите имоти, в случаите, в които няма промяна в способите на тяхното определяне. Не се представиха доказателства таксата да е била съобщена, съответно задължението за главницата да е отразено като такова по данъчната сметка на дружеството за 2004г., респективно преди издаването на обжалвания акт. Както се посочи, съдът прие за безспорно установено между страните, че по представеното извлечение от данъчната сметка на дружеството, задълженията са вписани само на основание оспорения по делото акт, следователно, през 2004 г. не са отразени като дължими по партидата на дружеството.

Такава преходна разпоредба като посочената за 2004г. не се съдържа за 2005г. оглед на което задължени да съобщят на задължените лица за тази година са органите на общинската администрация. По делото не се представиха доказателства да е извършено такова действие преди издаването на процесния акт, включваща и задължението за 2005г. за процесната такса.

Съгласно чл.1, ал.1 от Закона за лихвите върху данъци такси и други подобни държавни вземания, **неплатените в сроковете за доброволно плащане** вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. Следователно, след като по делото се доказва, че за пръв път размерът на задължението е установен с оспорения Акт за установяване, и предвид задължението по чл.69,ал.2 ЗМДТ за съобщаване размера на задължението, то от съобщаването по акта и изтичането на срока за доброволно плащане, изрично определен в същия – 14 дневен от датата на получаването му, възниква задължението за лихви.

Тъй като по делото се установи, връчването на акта на 23.12.2009г., то 14-дневният срок за доброволно изпълнение изтича на 06.01.2010г., и считано от тогава се дължат лихви върху сумите за такса битови отпадъци за 2004 и 2005г. от дружеството.

Следователно, неправилно с Акта за установяване са изчислени задължения за лихви до издаването на акта – 26.10.2009г. върху главниците за 2004 и 2005г. В тази част Акта за установяване следва да бъде отменен.

С оглед на всичко изложено, жалбата е частично основателна, съдът следва да

постанови отмяната на Акта за установяване в частта му за определените задължения за сметосъбиране и сметоизвозване за 2007 и 2008г. и за установените задължения за лихви върху установените задължения за 2004 и 2005г. и да отхвърли жалбата в останалата част – за установените задължения за процесната такса за 2004 и 2005г.

Водим от изложеното, Административен съд С.-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на по жалба на „П” ЕООД със седалище и адрес на управление гр. С., с ЕИК по БУЛСТАТ *, Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-53/15.12.2009г. на К. на Столична община в частта за установените задължения за такса битови отпадъци и лихви на дружеството за 2007 и 2008г. и само в частта за установените задължения за лихви за 2004 и 2005г., ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ – за установените задължения със същия акт за такса битови отпадъци за 2004 и 2005г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на препис от същото.

Административен съдия: